

Fare, men kun at det ikke kan benægtes, at den kan medføre Fare. Dernæst tilføjes det, at forskellige nærmere angivne Momenter formindsker Faren, og det siges udtrykkelig i Erklæringen, at under de beskrevne Omstændigheder, hvorunder Kværkningen udøvedes i de tre paagældende Tilfælde, „maa de nævnte Faren formindskende Momenter antages at have været til Stede, idet det drejede sig om ganske unge Personer, hvis Strubebrusk ikke endnu kan antages at være forkalket, og om et Greb, der er ført saaledes, at Hovedet er ført, ikke forfra bagtil, men mere opad og bagtil, og som maa antages at være ført med „Beherskelse“.

Jeg kan ikke undlade her at paatale den Maade, hvorpaa Mindretallet gengiver denne Erklæring fra Kredslægen. Denne gaar nemlig ingenlunde, saaledes som Mindretallet søger at give det Udseende af, ud paa, at de Omstændigheder, hvorunder Kværkningen udøvedes overfor de 3 Fanger, maa anses for at være formildende Momenter. Erklæringen siger derimod, at under de beskrevne Omstændigheder maa de nævnte Faren formindskende Momenter antages at have været til Stede. Det er noget andet end formildende Omstændigheder. Formildende Momenter er nærmest et — hvad skal jeg sige — moralsk eller juridisk Begreb; men fareformindskende Momenter er noget helt andet, nemlig nærmest et teknisk eller medicinsk Begreb. Selv ved egentlig Kværkning, som det kaldes, saaledes som af Kredslægen beskrevet, maa herefter Faremomentet ved de under Sagen beskrevne Omstændigheder erkendes for at have været rent minimalt. Det staar da ogsaa fast, at ingen af de 3 nævnte Fanger er kommet det mindste til ved Kværkningen. Det har man ikke blot Inspektørens Ord for, men ogsaa Kredslægens, og det er saa heldigt, at Kredslægen samtidig er Fængselslæge ved Nyborg Straffeanstalt; hvis han i sin Egenskab af Fængselslæge havde konstateret nogen skadelig Virkning af Kværkningen i noget af de 3 Tilfælde, saa vilde han ganske sikkert have anført det i den Erklæring, han har afgivet som Kredslæge om de 3 Fanger. Den paagældende Fremgangsmaade rummer altsaa selv efter Lægeskøn kun et ringe Faremoment.

Men jeg vil for øvrigt spørge det ærede Mindretal: Fra hvilket korporligt Magtmiddels Anvendelse er overhovedet ethvert Faremoment bortelimineret? Jeg tror ikke, man vil kunne nævne noget Tilfælde, hvor man ikke kan staa frem og sige, at der er Fare forbundet dermed. Det ærede Mindretal siger selv, at Anvendelsen af legemlig

Tvang er og efter sin Natur maa være en Styrkeprøve. Men hvilken legemlig Styrkeprøve er ganske ufarlig? Og det er da ikke Mindretallets Mening, at enhver legemlig Tvang skal være fuldstændig udelukket af Tugt- og Forbedringshuse? Mindretallet har dog været saa naadigt at indrømme Fængselspersonalet overfor opsætsige, voldsomme eller degenererede Individuer det samme Værn, som alle andre Borgere har, nemlig Nødværgeretten. Dette vil sikkert nok berolige Fængselsbetjentene, thi de hører vel nok til de Medborgere, der har mest Brug for netop denne almindelige Nødværgeret. Men hvad gaar for øvrigt Nødværgeretten ud paa? Har det ærede Mindretal mon gjort sig det klart? Nægter Nødværgeretten Anvendelse af farlige Midler? Nej, det gør den selvfølgelig ikke. Ifølge Straffelovens § 40 har man endogsaa Lov til at anvende „Forsvarsmidler, ved hvilke Angriberens Liv udsættes for øjensynlig Fare“, nemlig naar det gælder Forsvar for Liv, Helbred og Velfærd; og denne Nødværgeret — altsaa Anvendelsen af øjensynligt livsfarlige Forsvarsmidler — udvidedes i øvrigt ved Straffelovstillæget af 1905 til at gælde, selv hvor det kun drejer sig om Forsvar mod „Overfald, hvoraf betydelig Skade paa Person med Rimelighed kan befrygtes“.

Spørgsmaalet kan herefter kun være: Har Overbetjenten ved Nyborg Straffeanstalt overfor de 3 nævnte Fanger haft rimelig Grund til at befrygte „betydelig Skade paa Person“? Efter det, der er oplyst om de 3 Fanger og deres Opførsel ved de paagældende Lejligheder, synes dette mig ganske utvivlsomt, og den Opfattelse har ikke blot Overbetjenten, der jo skildres som en besindig og human Mand, haft, men den har ogsaa Inspektøren haft, siden han giver Overbetjenten Ordre til at tage Fangen med Magt; og ingen af dem, der i øvrigt overværede det paagældende Optrin, har under Forhørene udtalt sig i modsat Retning, hvilket dog ogsaa er værd at lægge Mærke til. Naar der altsaa har foreligget en Nødværgesituation, har Overbetjenten i og for sig haft Lov til at anvende et endog „øjensynlig livsfarligt Forsvarsmiddel“. Men om et saadant er der slet ikke Tale ved Anvendelsen af dette Halsgreb.

Hermed skal jeg forlade de Tilfælde, hvor Fanger er blevet kværket, hvad der altsaa indskrænker sig til netop disse 3 Tilfælde. Men dernæst siger Mindretallet: „Men Kværkning er ikke det eneste Overgreb mod Fangerne, som fremgaar af Forhørsakterne“, og saa anfører Mindretallet,